

ἀναίσθητος, καὶ ὁ ἰατρός ὀλίγην ἔδιδεν ἐλπίδα. Οἱ γονεῖς τοῦ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ὁ κ. Ἄνδερσεν ἤλαυνεν ἐκείσε ἐφ' ἀμάξης, ὅτε ἐγὼ ἀπηρχόμην, φέρων δευτέρου ἰατρὸν μεθ' ἑαυτοῦ· ἦτο παρήγορον εἰς ἐμέ, ὅτι ἐλαμβάνετο τασαύτη φροντίς δι' αὐτόν. Τὴν ἐπομένην

ἐστράπη ἐπὶ τὸ βέλτιον. Ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι θὰ ἔζη, ἀλλὰ θὰ παρήρχοντο πολλοὶ μῆνες πρὶν ἢ γίνῃ ἱκανῶς καλὰ ὥστε ν' ἀναλάβῃ πάλιν ὑπηρεσίαν. Ὁ κ. Ἄνδερσεν ἦτο πολὺ εὐγενὴς καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν μισθὸν ὅπως δυνήθῃ νὰ ζῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ Πρίγκιψ ΔΟΥΒΟΙΚΟΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ἡμέραν ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν ὅταν ἐπῆγα νὰ ἐρωτήσω, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλειοτέρα ἐλπίς ἢ πρότερον. Ἔκειτο εἰς λίαν ἐπικίνδυνον θέσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, εἴτα δὲ

τοῦ ἑωτοῦ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ, ἀλλ' ὅτι δὲν ᾔθελεν ἀφήτῃ τὴν θέσιν τοῦ κενῆν, καὶ ἐπομένως τὴν προσήνεγκεν εἰς ἐμέ. — [Ἔπεται συνέχεια.]